

14,8 milions d'espanyols decebuts

EL CIRC DE LA FAMILIA BRUNETTI

Envieu les vostres perles a circbrunetti@eltemps.net

"Once menos trece minutos de la noche del martes. 14,8 millones de personas contemplaban en la televisión cómo España decía adiós a su participación en el Mundial, al caer derrotada por los franceses."

Se'ns ha escapat entre tot l'allau d'informació patriòtica-esportiva, però estem segurs que Joaquín Prat (fill) va obrir el seu informatiu amb aquella frase que només ell sap dir amb tant de sentiment: **"No pudo ser!"**

La Brunetti en pes està de dol. Des d'**El País** a **La Razón**, de la **COPE** a **Onda Cero**, de **Libertad Digital** a **El Confidencial** tots omplen les seves portades de paraules com ara **"desgarrados"**, **"llanto"** o **"tristeza profunda"**. Suposo que sabeu a què ens referim, però per si de cas us oferim una minúscula mostra telegràfica:

L'**Abc** parafraseja, entre tòpics, John Lennon.

"España quislo, pero, como tantas otras veces, no pudo. Así es el fútbol. [...] El sueño se había acabado."

Libertad Digital ens evoca Petra von Kant.

"Lloramos amargamente la eliminación de España del Mundial de Alemania 2006."

El Mundo fa frases dignes del guió de "Raza".

"El arrojito y la valentía de España no fueron suficientes ante el oficio de Francia."

Si haguéssim de triar el periodista Brunetti més sentit, atorgaríem el títol sense dubtar-ho a Juan Manuel Rodríguez, que des de la seva secció "El Penúltimo Raulista En Alemania 2006", que publica a **Libertad Digital**, escrivia:

"Supongo que Luis Aragonés dimitirá en cuanto llegue a España. [...] Sólo quiero decir que, por lo menos, el seleccionador nacional murió deportivamente con sus propias ideas. Pero, al final, Francia fue demasiado toro para tan poco torero. [...] Mañana, lamentablemente, seguiré escribiendo del Mundial desde Madrid. Lo siento."

Aquest seria el més sentit, però no pas el més inspirat. Ignacio García Quintano, des de les pàgines de l'**Abc**, ens demostra amb el seu article **"Una colossal nube de moscas furiosas"** que tota ocasió és bona per fer teoria:

"A España, concluía De la Serna, hay que enseñársela a los españoles 'periodísticamente':

—Hay que confiar al periodismo la empresa de 'poner en valor' a España.

Y en eso están estos días el As y el Marca, que han inventado 'la Roja', un dicharacho del Sabio de Hortaleza [...]

—Los españoles somos toros de lidia —contestó Camba en Berlín a un alemán curioso que no acababa de comprender a los españoles—. [...] Porque la patria de los melodramas será Francia. Pero la que se ha rendido a Otegui, ay, es España."

Lluís Montserrat

La nit del referèndum, el discurs exultant, però directe, del primer secretari del PSC i ministre d'Indústria, José Montilla, a la seua presència dels socialistes catalans i en absència de Pasqual Maragall, ja apuntava a l'èxit de futur candidat. Apel·lava a la necessitat de desplegar l'Estatut d'implicar tota la ciutadania en "una aventura col·lectiva" que Catalunya iniciava aquella nit. Montilla parlava de patriotisme social i cívic, més que no pas nacional. Paral·lelament, a l'ajuntament de Palau, el president de la Generalitat donava a entendre clarament que repetiria com a candidat. Tres dies després Maragall renunciava a la reelecció. Però, a diferència del que podria passar en alguna altra formació, l'anunci no va generar cap crisi al PSC, que disposa de més d'un perfil successor. José Montilla feia temps que esperava el seu torn en la línia de sortida de la cursa electoral, i dilluns, 26 de juny, va ser proclamat candidat dels socialistes catalans.

"El PSC tenia dos Maragalls"

No se sap del cert des de quan es parlava de Montilla per a aquest moment, però després dels resultats de les eleccions catalanes del 2003, en l'anomenat aparell del PSC ja es movia algun cosa. En el PSC recorden que el partit tenia dos Maragalls, el del 1999, amb un 37% dels vots, i el del 2003, amb un 31%. Aquesta pèrdua de vots també va reflectir a l'àrea metropolitana de Barcelona, on va passar d'estar per sobre del 40% el 1999 a situar-se per sota del 35%.

Per a José Zaragoza, secretari d'organització, la clau de volta per a les properes eleccions "no és mantenir aquest 31%, que és l'espai definit corresponent al nucli de votant socialista quan la participació és més baixa, sinó guanyar-nos els sectors que no estan ideològicament logitzats". I com s'aconsegueix? El PSC ja treballa en l'estratègia, que anirà encaminada a guanyar vots amb un projecte basat en "la segona fase de l'Estatut", és a dir, "amb l'execució de les polítiques concretes del desenvolupament de l'Estatut i la visualització de la feina que s'ha fet fins ara, l'acció de Govern". Així, Montilla arrebregarà el fruit del Govern del PSC, ERC i ICV per fer campanya, i podrà explotar

Col·labora amb nosaltres i guanya el llibre de la família Brunetti

Cada setmana regalarem el llibre *El circ de la família Brunetti* a la millor troballa. Feu arribar les vostres perles a circbrunetti@eltemps.net (en qualsevol format: vídeo, text o arxiu sonor) o, per fax, al 932 384 263, amb les dades de la "troballa" (mitjà, data, secció, programa, autor...).

Tibar de la veta del PSOE sense esgaiar la del PSC

La nova aposta del PSC, José Montilla, es presentarà a l'electorat sense maquillar, amb l'Estatut sota el braç i amb la missió d'empènyer a les urnes el votant tradicional del PSOE, que històricament no ha donat suport incondicional al PSC a les eleccions al Parlament. I tot això, intentant retenir el votant més catalanista del PSC.

característica fonamental que se li atribueix, l'eficàcia. En el carrer Nicaragua asseguruen que el candidat del PSC es presentarà sense cap mena de maquillatge, "perquè si l'ensenyés tal com és, guanya, en tots els àmbits territorials on has de convèncer".

Si el Parlament fossin ajuntaments... Confiant en aquesta premissa, el PSC diu que dissenyarà una campanya única per a tot el territori. Però el veritable repte del candidat no serà tant convèncer de les bondats d'allò que permetrà fer el nou Estatut com

aconseguir traslladar el comportament electoral dels votants socialistes a les eleccions municipals i les espanyoles, en què el PSC juga en camp propi, a les del Parlament. Tradicionalment, els comicis municipals atorguen un diferencial de percentatge considerable als socialistes respecte al segon partit més votat, majoritàriament CiU. Així, el PSC supera àmpliament la federació nacionalista en els seus feus tradicionals, però també en altres ciutats que, en canvi, a les eleccions al Parlament emeten vots diferents. Així, no és gens estrany que en municipis on governa el PSC —com l'Hospitalet de Llobregat, Manresa o la Seu d'Urgell—, CiU obtingui millors resultats que els socialistes, o que augmenti el percentatge de vot respecte a les municipals en prop de 10 punts. Si bé en les darreres eleccions la participació en les municipals i al Parlament va ser gairebé la mateixa (61,48% i 62,54%, respectivament), l'històric de comportament electoral marca una participació més elevada en eleccions als ajuntaments i comicis espanyols, especialment a l'àrea metropolitana de Barcelona, on un major nombre de votants sempre afavoreix els socialistes. Agustí Bosch, professor de Ciència Política, explica que "les eleccions municipals i les espanyoles mobilitzen més l'espai electoral socialista perquè hi ha candidats més del PSOE que del PSC, i en aquest sentit, Montilla pot ser un candidat més procliu a mobilitzar l'electorat immigrant, que és més abstencionista al Parlament", però matisa que "el fet de posar un candidat de perfil espanyol no garanteix en absolut que aquest sector vagi a votar massivament".

Que no es foradi el sac de vots.

Sigui com sigui, Montilla haurà de fer un joc d'equilibris. Intentarà arrossegar a les urnes el votant abstencionista del PSOE, que només es mobilitza quan pot votar en clau espanyola a les municipals i les estatals, un votant que mai no donaria el seu vot a CiU, ERC o ICV. Però, a la vegada, haurà de retenir en la mesura que sigui possible el vot tradicionalment catalanista del PSC, que probablement mostrarà més reticències al perfil de Montilla.

Respecte a l'estratègia que segueixi el PSC per aconseguir aquest equilibri,

el catedràtic de Ciència Política Ferran Requejo considera que el partit "ha de compensar l'efecte negatiu de Montilla fora de l'àrea metropolitana, de manera que apostarà molt pel desplegament de l'Estatut, en clau catalanista, i transmetran el missatge que ells són el partit clau per a aquest desplegament, perquè són els únics que tenen influència real en el poder estatal".

Respecte al possible número 2 de Montilla, el nom que més sona és el de la vicepresidenta del Congrés, Carme Chacón, que també és del Baix Llobregat. Requejo creu força possible aquest perfil, perquè "sembla lògic que busquin un perfil de dona, més o menys catalanista, que en llocs com Girona o Berga sigui ben vista. Jo descartaria un número 2 del mateix estil de Montilla, seria un error molt bàsic que sincerament dubto molt que cometin".

Pel que fa a les altres formacions, Requejo creu que ICV podria arrebregar un pessic de vots de socialistes descontents, sobretot provinents dels nuclis antics de les ciutats: "Allà on hi ha població de perfil de classe social mitjana-alta que vota ICV, que és més catalanista, ICV podria rebre un goteig de vot del PSC, fins i tot ERC podria

ICETA anuncia que Montilla serà el candidat del PSC.

rebre'n, però seran pocs vots." Sobre ERC, Requejo no preveu que augmenti els seus vots, i considera que si es mantingués o perdés un parell de diputats, seria tot un èxit per als republicans. Esquerra podria consolidar el seu vot fora de l'àrea metropolitana, on rivalitza amb CiU, que si bé el 2003 va perdre

molts vots, com el PSC, ara podria remuntar sobretot a les Terres de l'Ebre i a les comarques centrals i a Girona, entre d'altres.

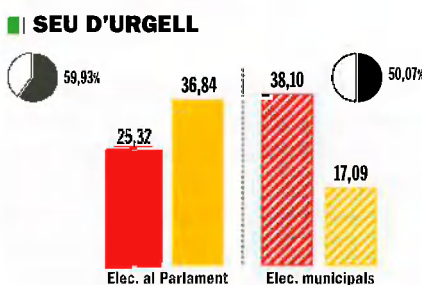
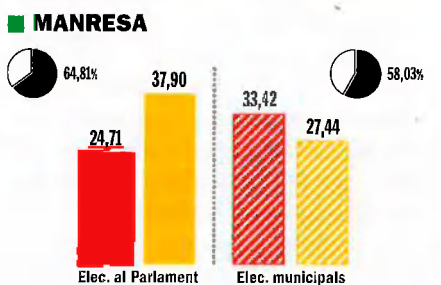
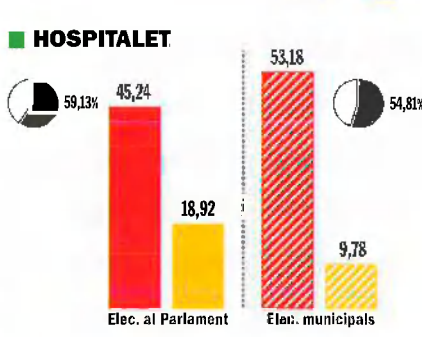
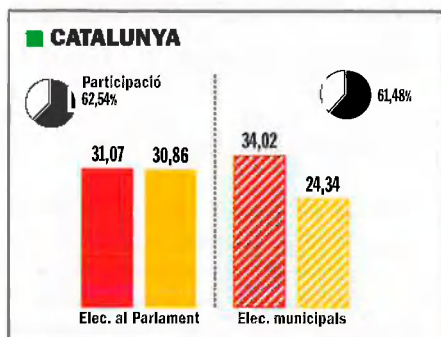
Sense por a perdre catalanistes

Sigui com sigui, el PSC assegura que no tem la pèrdua d'aquest vot més catalanista, perquè "la línia política del PSC és la mateixa, consensuada entre tots. No hem girat políticament, per tant, no veig per què hem de perdre aquest suport", comenta José Zaragoza. Però José Montilla, que s'ha deferat de les crítiques de Maragall per haver estat triat sense eleccions primàries, parla en termes diferents, i ha deixat clar que, en aquest moment, "allò fonamental no és només canviar de candidat, sinó retocar també el projecte polític", sense especificar quins àmbits cal modificar la proposta política del PSC.

Al marge de percentatges, José Montilla avança les seves intencions. Espera, com Artur Mas, tenir prou majoria per no haver de pensar de "reeditar pactes ni en política d'aliances que hipotequi", però, si convé pactar, té clar que qui ha de governar és qui aconsegueixi formar majoria parlamentària, amb independència de què guanyi les eleccions.

Vot i participació a les eleccions municipals (maig 2003) i al Parlament (novembre 2003)

Resultats en percentatge

Gemma Aguilera